

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

<p>Előfizetési ára</p> <p>Egész évre . . . . . 8 K Fél évre . . . . . 4 K Negyed évre . . . . . 2 K Egyes szám ára 20 fillér.</p>	<p>Felélős szerkesztő:</p> <p>OSZESZLY M. VICTOR.</p>	<p>Laptulajdonos és kiadó:</p> <p>BALKÁNYI ERNŐ.</p>	<p>Kéziratokat nem adunk vissza.</p> <p>Szerkesztőség és kiadóhatal: B a l k á n y i Ernő könyvkereskedésben Alsórendván.</p> <p>A nyitlér sora egy korona.</p>
--	---	--	--

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Feltámadunk!

... Gyászbororult volt a természet, szétterjeszt szárnyakkal lebegett felette a halál!... Elsőtétült felette a nap, megrepedt a föld — s kivetete halottait; fájdalmas nyögés hangzott végig az ürben, ahogy a nagy katasztrófa végső jelente lejártszódott a koponyák hegyén, a Golgothán.

A halál hatalmas! A halál legyőzte az Isten! Meghalt az Isten!

Borzalom fogta el az embereket; reszketve menekültek lakásaikba.

De hátt az Isten volt-e, aki a keresztán meghalt? Vagy csak az ember halt meg ott?

— Ha Isten fia vagy: szabadítsd meg magad s szabadság meg minket a keresztől, — így gunyolódott a balfélen keresztre feszített látor.

És ő nem szabadította meg magát!

Végtelen volt a sértés, végtelennek kellett lennie a kiengesztelésnek is; az ember nem nyújthatott el-gendő áldozatot a végtelen sértésért, az Istennek kellett meghálnia, hogy a kiengesztelés teljes legyen.

... Levették a keresztől, gyorsba csavarták s egy új sírbaolta temették. Nehéz, nagy követ hengerítették annak sírjára, ki véres halálával megdöntötte a régi világrendet; aki gyűlölet helyett szeretetet ültetett az emberek szívébe; aki a test helyett a lelkek felszabadulását hirdette!

... Sírját őrizték erős katonái őrizettel!

Oh tudták jól, hogy nem az embert, nem a holtat őrizték, hanem azt az eszmét, mely a világot megváltotta.

— Rontsatok le a templomot, — így szólott, — és én harmadnap feleltem azt.

És lerontották... És ő feleltette...
...Feltámadt!...

Világosság tört ki a sötét sírból: a remény sugara; az élet, az örök élet győzött a halál fölött. Mit hozott a feltámadás? Hozott véres harcot erre a földre: a test és lélek harcát!

Noénak megígérte az Ur, hogy vízözönnel nem pusztítja többé el a világot, s kellett egy megváltó özön, mely lemossa évezredek bűnét, — s bekövetkezett az a vérözön, mely az amfiteatrunkok porondját pirosra festette a marttyrok párlógó vérével. — S az a nép, mely életcélt azelőtt csak az életben találta, most bizalommal tekint a keleti ég felé, affelé a halom, a Golgotha felé, honnan a három kereszt közül a középső glóriában ragyog, hitet, reményt és szeretetet öntve keblebe.

...Meghalt?
Oh, a halál csak a menyország kapuja lesz!

Kinok közt hal meg?...
Ki ne kívánna szenvedni, ha az Isten szenvedhet?

S a szüzek énekszóval, hallelujával mennek a halálba, mintha menyegzőre menének; a férfiak szolozsmával az ajkukon lépnek a vadállatok felé s mosolyognak

akkor, amikor a fenevad szétmárcangolja testüket, — és ezt a nagy lelkiért, ezt a halált-megvető élszantságot a feltámadásból merítették!

Nem békét, hanem harcot hozott a földre!...

Nero ünnepelein a szurokba mártott marttyrok világtanak s nem halálhörgés, nem átkozódás zavarta Nero orgiáit: énekszó és szolozsma hangzik s az elerőtlenedett, elhaló hangok mégis tulharsógják az örjöngő „evé-ke-t; a „Kyrie eleyson” hangjai, melyek mélyen, mintha a föld alól jönne-
nek, szólnak, s melyekre hídgel borzongás füt végig a póre bacchansón hátán s remegve nyújtja ajkát csókra a kéjsóvár rómainak!

Híde, hívós az éj; attól reszketett meg egész valójában.

Nem igaz! Az a máglafény, az az eleven fánya bevilágitott lelkének sötét éjszaka-jába s oly undok volt az, amit ott látott, hogy megborzadt bele.

Az imperátor, a hatalmas császár miért kedvelten? Mije nincs? Semmi, ami ne érhetne; háromszoros mámorba merül: a bor, a szerelem és a vér mámorába s mégis úgy érzi, hogy nála gazdagabbak, nála boldogabbak azok a félig énszesenedett marttyrok, akik nem hozzá, a hatalmas császárhoz, hanem egy hatalmasabb Urhoz: az élet és halál urához könyörögnek kegyelemért.

„Kyrie eleyson!”
Akiktól elvehet mindent: vagyon, éle-

A vér.

(Folytatás.)

III.

Az öreg molnárnak — amióta bucsu nélkül, jó szó nélkül elhagyta egyetlen leánya, a szépséges Jetti — már csak az unokáiban tellett az öröme. Nem is öröm volt az, csak egy halvány fényugár, amely megvilágította az élete utját. Anékkül tén elbukott volna. Lerokadott volna. Ahogy tavasz nyár és nyár ősz követett, mind-egyre szomoróbb lett. Várt, sokáig várta a leányát, a bünsös Jettit, a szépet, Jetti nem jött. Soha.

...Elnyelte a föld, vagy az ég ölelte fel...
Az tán befeláradt a várásába. Nem várta többé. Az unokák meg cseperedtek. Mindkettő szép gyerek.

Mindkettő ártatlan.

Mindkettő árva.

Az öreg ember sokszor el-elnézte óraszám a kicsikék játékát és emlékek keltek lábra benne-sejében. Szép, de szomorú emlékek. A régi szép idők, amikor még az ő kis malukat is felkereste néha a napugár, az öröm... Amikor még ketten gyönyörködtek a kicsikék játékában, tanították járt a kicsikéket s boldogok voltak, ha a kis Julis, meg a Márton hóhő kacajukkal betöltöttek a házat.

Minél tovább gondolkodott, tépelődött az öreg, annál jobban meggyőződte az embereket, a nagyrakat, akik megrabolják a szegényeket s ebből élnek.

Évek multak már el, hogy Jetti elment s hogy az öreg molnár egészen magára maradt. A

virágos kert, a ház környéke azóta pusztult, pusztult. Nem verte fel a csendet többé az ének. Szomorúság szakadt a vidékre. És beláthatatlan, sűrű köd a kis pataki malom környékére. Mintha nehéz halottja volna a háznak.

Az öreg ember sóhajt elvinte a szélő s az emberek messze földre elhalották. Imájt megtanulták a madarak és — vitték. Könyvet felszedték a virágok kelhelyé, a fű, a futóka lombjait és — harmat lett belőle. Átkát zúgva, ordítva verték vissza a hegyoldalok rengetegjei és — keresztet vetettek magukra azok, akik meghalották.

Minthogyha a patak is értene az öreg ember szomorúságából, csendesebben folydogál. Rükán fordul a kerék és nehézkese. A Bodri is szomorú, sokat szágász, sokat morog; keres valakit...

Az öreg ember már csak az Istenben bíz, a feszületben... Az emberek hazugak...

Nem vigasztalja meg a tavasz, a nyár elkezése, a madárál sem, csak az, hogy nem sokáig lesz egyedül, nem sokára találkozik szeretettel, — hiszen már közel hetven éves...

És az öreg ember bánatát megértették az emberek, az unokák is...

Már állig-alig bírta a munkát, de küzdött, viaskodott a vállára nehezült hét évtizeddel: nem magiért, — önéki nincs szükség már egy gödrön kívül semmire. — de az unokáikért.

Ezek pedig sokáig kerélték a Bodrit, hogy keresse meg a mamát, de ahogy a Bodri csak nem találta meg s rejtelmesen rázta botzong nagy fejét, nem keresték: elment, elment...

Márton volt az idősebb. Egy évvel. Okos, kékszemű fiú, akire már rálehetett bízni a teheneik gondozásáért... Hét éves...

Julis a fiatalabb. Még ügyetlen volt a ház-körfői munkában, — kevés hasznát látták... Hat éves...

Egyszer a kis Márton fenn örítte a szomszéd hegyoldalban a teheneket, amikor feljéle hozta a szél kis nővere ijedt hangját.

— Márton, Márton!

A fiú egy ideig nem mozdult, de midőn még az előbbinél is rémesebben hallotta néve kiáltani, megindult a hegyoldalon s futva igyekezett a malom felé.

A kis leány sínya jött eléje.

— Nagyapa nincs, elment, — mondta.

— El-e? Az nem lehet! — szolt a kis fiú a meggyőződés hangján s telhuzta szemöldökét.

S elkezdt mindketten hangosan kiáltozni: — Nagyapa! Nagyapa!

A magas hegyek évszázados rengetegjei tompán verték vissza a hangot: — Nagyapa!...

Az öreg molnár nem került elő. Csak később, mikor már a gyermekek átkutatnak mindent.

A malom keréke nem forgott. Megakadt a valamben. A dob sem mozdult. A henger sem... Ugy történt a dolog, hogy az öreg molnár éppen gabonát örölt. Egyszerre nehézké: érezte a kezét, a lábát, az egész testét. Kiáltani akart, de mintha leragadt volna a nyelve is. Megingott a lába és szél nélkül odabukott a malom dobjába. A dob rázta egy ideig, csavarja, csúrlé ide-oda a nagy húsmegest, aztán megakadt... a kerék is, a henger is...

Igy akadtak rája, véresen...

Bucsú-estély Hutás tiszteletére.

Lelek-megkapó, szép ünnepség folyt le szerdán este a Koronában. Hutás József járásbíró tiszteelő és jóbarátai gyűltek össze itt vagy hetvenen, hogy kimutassák ezzel is társadalmunk osztatlan becsülését a körünkből távozó Hutás bíró iránt. — Hutás Józsefet, mint már megírtuk, szülővárosába, Sopronba nevezték ki törvényszéki bíróvá s a jóvő hó elején végleg el is távozik családjával együtt Alsólendváról. Amily igaz örömmel töltötte el lényünket járásbíránk előléptetése, époly fájdalomt okozott az a tudat, hogy meg kell válnunk az ő kedves egységétől. Mert Hutás József nemcsak jó bíró volt, de jó magán-ember is egy személyben. Ahol fáradságos munkát kívánó, de nemes ügyről volt szó, — Hutás Józsefet mindig ott találtuk az elsősk között, kik azt sikerre vinni igyekeztek.

Nincs ember városunkban, aki ne sajnálná ösztintén a bíró távozását és elfoglaltság nélküli mondhatjuk, olyan úrt hagyott hátra a lendvai társadalomban, melyet egyhamar más ember betölteni aligha lesz képes. Fărădhatatlan tisztviselője volt az igazságügynek, oadaadó munkása a városi és köz-ügyeknek s tevékeny harcosa az egyleti ügyeknek, ki buzdított ott, ahol szükségét látta ennek és dolgozott ott, ahol meg kellett fogni a munkát.

Hutás József bíró nagy elfoglaltsága mellett is élénk részt vett az egyleti és köz-ügyekben. Több egyesület vezetőségében ott találtuk, mint aki a munka igazi emberként jött közibe.

Lankadatan munkaeréjét, fărădhatatlan tevékenységét mindig megbecsülték s amikor bucsuzik tőlünk, azaz a gondolattal tetheti ezt, hogy habár sokat dolgozott is értünk, nem vagyunk hálaadatlank.

A szerda esti bucsú-banqueton szemtől-szembe eszteltek az egész város közönségének jókívánatait, mert akik ott beszéltek, — mindenki helyett beszéltek.

Mi csak megerősíthetjük az ott elhangzottakat, kívánva, hogy új pályáján is őrizze meg tevékeny munkakedvét és ne felejtse el a mi kis városunkat, ahol szeretett minden ember!

HIREK.

Alleluja!

Ne sirjatok, megtört a sir hatalma,
Reméjletek, feltámadt már a sir,
Hallalja! Dicső lett már a boldog,
S mely anyni bánat kutorfóra volt:
A keresztre, e véres fára
Dicsőségének glóriája
Von égi fényt!

Nem hal meg az, aki mások javára
Áldozatul o'adja mindenét;
Nem hal meg az, aki a mult időknek
Bilincselő szolgáncát tépi szét;
Nem hal meg az, aki szeretetével
Egy egész világot körül ölel;
Nem ér véget dicsősége annak,
Nem porlik el a sir görögnyelven,
S éltében őt bár senki nem érti,
S bár élete egy véres Golgotha,
Emléke él, kitor a sir mélyéből,
Emléke él, el nem vesztés soha, —
S keresztjére, e véres fára
Dicsőségének glóriája
Von égi fényt!

— Lapunk igen tisztelt előfizetőinek, olvasóinak és jóbarátainak kellemes húsvéti ünnepek kívánunk!

— **Egyházi kinevezések.** A vallás és közoktatásügyi miniszter előterjesztésre a vasvárszombathelyi székeskáptalanban az alsólendvai főesperességtől Dr. Tóth József szentszéki ülnöknek és püspöki titkárnak adományozta, — Kiss Pál alsólendvai esperes-plébános pedig ugyanazon káptalan címzetes kanonokjává nevezte ki.

— **Tanonicskolai szakfelügyelők.** A vallás- és közoktatásügyi miniszter Zalavármege területére az iparos-tanonicskolák szakfelügyelőjévé Fehér Gyula budapesti felsőkereskedelmi iskolai tanárt, — a kereskedelmi tanonicskolák szakfelügyelőjévé pedig dr. Berényi Pál soproni felsőkereskedelmi iskolai tanárt nevezte ki.

— **Fedák Sári Zalaegerszege.** A Zalaegerszegi székesfőbíró Csány-szoborbizottság héten tartott egy értekezést, melyben Bosnyák János elnököt, elhatározták, hogy május hó 11-én vagy 12-én Zalaegerszegeen a szobor-alap javára nagy művész-előrelépést rendez. Az estélyen való közreműködésre mint értesülünk — sikerült megnyerniök Fedák Sárít, a hírneves művészt, zalaegerszegi földbírtokost is.

— **Helyreigazítás.** „A szerelém” cím alatt — egy rövid csendőri jelentés nyomán — mult számunkban azt írtuk, hogy két helybeli szabóság, névleg Grúskonyak József és Simonka Lajos a nyílt utcán alaposan összeverték egymást. Mint utólag meggyőződöttünk, Simonka Lajos Grúskonyáknak főnöke s nem ő volt az egyik verkedő, hanem Szlávics Mihály. — A penteken délelőtt a szolgabírósg előtt lefolyt tárgyalásból megtudtuk, hogy Szlávics úrta támadta meg kessel a gyantafalun haladó Grúskonyákat, „mert utóbbi, noha kollegája, nem áll szóba vele”. A kessel ő az az úr, Szlávicsot, eme indoka ellenében elítéltek két napi elzárásra és husz korona pénzbüntetésre.

— **Tépiak a plakátokat.** Alig hogy megjelentek utcáink falain a Gyermekvédő Liga szép falragaszai, rakoncátlan gyerekek letépték azokat. Most ott étkelenkednek falainkon cafatosan, megtépve, rongyosan a Liga felhívásai s ha a szél fúj, ide-oda lóbbádnak a papir-foszlányok. — Ez a szokás már régi keletű városunkban. A plakát-tépus eredete belenyúl a régimúlt időkbe s szinte bámulatos, hogy eddig senkinek sem jutott eszébe ez ellen tenni. Mert a plakát-tépus nemcsak hogy káros dolgot a hirdetőkre nézve, kiknek drága pénzért tépiak foszlányra rakoncátlan kezek, de ártalmára van a város estétikájának is. Vagy az esztétikát Alsólendván nem akarják ismerni?!

— **Angyalcsinálás.** Nagyon szerelmes volt Varga Erzsébet petesházai hajadon. Szerelmének tárgya csak amolyan szegény, földhözragadt földműves-legény volt, akinek bizony nem igen lehet családi pénzbeli alapítani. Mert manapság minden tühéze kerül, — nemcsak a cifra sába, nemcsak a kordován eszma, de a házasság is. Az pedig már régi pont a házasság kitértében, hogy ahol az a férfi egyszer bekopog a nyomorúságú ott ugyanakkor az ablakon kiröppen a boldogság. De Varga Erzsébe tudat ellenére is szerette a legényt és amint ő mondja: hogya fene nette eszik, még akkor is szereti. Annnyira szerette, hogy egy ibolya-illatos lanyha tavaszi estén találkára is elment a mi Erzséknél. Sőt többet is tett: csókot adott a legénynek, nem is egyet, de százt. Sőt még ennél is többet tett... De ezt nem áruljuk el. Egszóval Varga Erzsébe randevu-ment, vissza is tért onnan, de azóta nem hallott egyebet, mint kelepessét, kelepessét, étkelen gölyákelepessét. Igensz kérem, Varga Erzsébe nyoszolyája felett urt lett a gölya, amelyről azt tartja a dal, hogy „sok kis lány kedvének megromlott”. Szegény Erzsébe először kétségbeesetten jött a tapasztalatra, aztán megadta magát és várt, várt türelmesen... Szerdán aztán egy találla, hogy a kelepessé már nem sokáig tart és hogy a egyekrásis veszi át a gölya hangos szerepét. Ugyis is történt. Varga Erzsébe szerdán délután kiballagott egy buszan a falu melletti rétre és ott — annak rendje és módja szerint — egy egészségese leánygyermeknek adott életet. A kis „senkinek” nem tetszelt a barátságatlan környezet, mert ahogy meglátta a napvilágot, minőjárt kezdte, hogy sirt keservesen. Mint csináljon Varga Erzsébe egy gyerekket, aki pláne léány is, meg még sirt is, mikor az Isten szabad egek először megpillantja?!

Egy ideig töprenkedt ezlen Varga Erzsébe, aztán gondolt egy nagyot és borzalmasan... Körülnézett óvatosan, hogy nem-e látja valaki, — s szerencsésen eszmét a tett követte. Felemelte a földről az ártatlan poronytot, durva kezrel szabályszerien a gyermek kicsi nyakára helyezte, — aztán egyet tekert rajta és — belevette egy szál-zelt arokba... A kislány nyugott egyet, fájdalmasan, aztán... aztán nem történt semmi egyéb. Meghalt. — Varga Erzsébe e mivellet után hazament s hogya fordultja a lelkiismeret. Hiszen a gyereket az övé volt, ki parancsol belőle? Egészben meglepődött, mikor a csendőrök beállítottak hozzá s elvitték oda, ahol számot kell adnia rettetnes bünről.

— **A sötétség rabló-lovagja.** A sötétben bujkáló, napfényt nem tűrő páriák tulajdona a gyáva és kétes titokzottság. Mert akiben a jelleme csak parányi szikrája is él, kiáll a sikerra férfisan, nyíltan s nem titokban, bujva, mint a tudatlan féreg, ragódik az ártatlan emberek becsületén. — Ilyen szerencsétlen, emében meggyengült páriák ölfogták piszkos nyelvéüket néhány nap óta városunkban is. Nem tudjuk meg, hogy kik azok, de csakhamar szét fogunk újni köztük. Nyílt kártyákon, névtelenül megirt levelekkel, betolakodnak bekés lanyhoszók tűzhelybe azok, akiket a szennyet levezést csatornáknak a jó megérdemelt helyük, hogy becsuljen, hazug rágalmaikkal bemoesköljék, megfertőzést tisztességes családok életét. Ma itt, holnap ott tünik fel egy-egy ilyen névtelen levél, melyet az éjszakai sötétségű rablólovagjai röptének világáé. Ez az a hátfelelőzést amilyen szerepeltlen kimenetel lehet a megrálgalmazott ártatlanokra nézve, ugyanolyan jellemetlen azokra, akik ezeket küldözték. És hogya hogyan védekezzünk ellenük? Erre csak egy mód lehet. Tettén kell érn a sötétségnek eme rabló-lovagait és az ő fekete lelkületétől hasonló eszöközköket, korbácsok és öklökkel kell titánítani őket a tisztesség és becsület fogalmában.

— **Megégett gyermek.** Muraszterdahelyi tudósított írja, hogy Gulobics Ilona ottani lakos 3 és fél éves Gáspár nevű háti rövid időre magára hagyta, míg ő az udvaron sűrűsöd dolgát végezte. A felügyelő nélkül hagyott fiu ezalatt közelm a kályhához s a tüzzel kezmetl jászadomni. Egyszerre tüzet fogott a gyermek ruhája és amire sikoltózsára beszaladt édesanyja, annyira öszégett, hogy pár óra kínlás után behalt sebeibe.

— **Vásári lopás.** Verbanec Rozi felsőpuztatati lakos a csutoritói vásár alkalmával előlt városunkba, hogy kalapokat szerezzen be. Penze nem léven, addig-addig nézegette Szvetec Lajos nagykanizsai kalapos-mester kalapjait, míg ezek közül mely darab — érthetetlen delez folytán — kendője alá vándorolt. Verbanec Rozi éppen el akart illanni a jó zsákmanynál, mikor nyakoncsépték és átadták a csendőröknek.

— **A XX-ik századból.** Lapunk egyik barátja mesélte nekünk az alábbiakat:

Nagyszombatban reggel, amint a föntcán hadalattam (megjegyzem, nem vagyok leudván), észrevettem, hogy közvetlen a templom fala mellett nagy tűz lobog. A lángok körül parasztaasszonyok és parasztemberek sűrűlődték vegyesen, némelyik imadkozott is. Közél mentem hozzájuk és megkérdeztem tőlük:

— Mit csinálnak itt?
Egy vidéki parasztaasszony felelt. Felelt meg pedig a következőképpen:

— Hát kérem, most megvárjuk, amig egészen kiég ez a szent tűz, aztán a hamujából mindenki hazavisz, mert amelyik házba ilyen szent hamu van helyevezve, azt „okorlái a tűzveszedelem.”
Neszek nekud huszadik század!

— **Vasárnék harca.** Nagyon népsódollett okozott vasárnap délután két harcias természeti esemény a Tomka-ház előtt. Szív-ügyből kifolyólag belerugaszkodtak egymás házába s utcai közönség és a gyerekek legnagyobb gyönyörűségére étkelen sivalkodás mellett — alaposan megépték egymást. Rendőv vagy csendőv nem volt a láthatáron található, így szabadon végezhették mulatságos atkukkat.

— **Siketnémák felvétele.** A Siketnémák áll. s. keskenyített intézetbe az 1907/1908. tanévre nem- és valláskülömbéség nélkül felvételtök olyan 7-től 10 éves koru siketnémák gyermekek, kiknek a siketségük kívül más testi vagy szellemi fogyatékoságuk nincs. Felvételtér a legszegényebb szül-

lök is folyomathandó, mert az intézet igazgató-sága módját úgy annak, hogy a vagyonatlan szülők gyermekei bejusának az intézethez. Rendes eltartású évi 160 kor. Mődosabb szülők gyermekei megégyezés szerint helyeztetnek el. Felhívjuk még a szülők figyelmét arra a körülményre is, hogy az intézettel kapcsolatosan egy országos jellegű kertészeti továbbképző iskola felállításra terveztek, amelyben intézetet végző növendékek a kertészet minden ágában és a szőlő-, gyümölcs-tenyésztésben és selvéntermelésben tagnak tekinthetnek. Bővebb felvilágosítással szivesen szolgál az intézet igazgató-sága.

— **Legelőreidebb, legolvasottabb, legkedveltebb.** Szinte a köztudatból ismert már, hogy a „Pesti Hírlap”-pal kapcsolatban. S ha úgy elterjedt s ha oly kedvelt e lap a magyar olvasóközönség körében; bizonyára oly eredmények köszönheti, melyekkel melyekkel más lapok kevésbé diszekedhetnek. Valóban: mindig radikálisan szabadelvű volt; függetlenségét mindig meg tudta őrizni váltakozó kormányokkal, pártokkal és politikai irányzatokkal szemben; mindig hű maradt a demokrácia eszméihez és erényeihez. Tartalomra nézve legbővebb s vannak rovatai, melyek népszerűségét rendkívüli módon fokozták: ilyen a „Szerkesztői üzenetek” rovata (naponta több, mint más lapokban egész hetlen), a Színház, zene és képzőművészet” rovata, mely egyenesen vezető szerepet vív az napi sajtóban; az „Esti levelek” és „Kis komédiák”, melyekhez ugyancsak Tóth Béla az Esti levelek szellemes írója, ápriltól kezdve rendkívül érdekes s a sajtóban egyedül álló új rovatot nyit. „Sport”-rovata a legbővebb s még a különben legkimerítőbb „tőzsei tudósításai” sem nélkülözik a szivertől humort. Hölgy-olvasói kedvezményes áron rendelhetik meg a ma legjobbnak elismert divatszűsöket: a Szabone-Nogall Janka szerkesztésében megjelenő „Divat-Salont”. Mindezekben felül hirdetésekre is legalkalmasabb épen nagy elterjedtségét fogva. Hogy a közönség — már a vidékről is — mennyire igénybe veszi az „Apró hirdetések” rovatát; fényesen bizonyítja, hogy napról napra háromszor annyi található a „Pesti Hírlap”-ban, mint más lapokban s vasárnaponként gyakori a 10—12 oldal apró hirdetés, amire még magyar lapnál nem volt eset. Ilyenformán a magunk részéről is csak ajánlhatjuk az új énegyed alkalmból megrendelésre a Pesti Hírlap-ot, melynek előfizetési ára negyedévre 7 korona, a Divat-Salonnal együtt 9 korona; de megrendelhető 2 óra is 4 korona 80 fill., egy óra is 2 kor. 40 fillér előfizetési áron, mely legcélszerűbben postai utalványon küldhető a Pesti Hírlap kiadóhivatalába (Budapest, V., Váci-körút 78.)

ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, esemege-, liszt-, vetemény-magvak, ugyszintén norinbergi-, üveg- és porcelán-kereskedése. — Deszka-, építélet- és szénraktár.

REICHENFELD SÁNDOR herkoosi-tulajdonos. Idei Mautner-féle magvak FIBYER LI'OT kereskedésben kaphatók.

WEISZ ZSIGMOND elsőrendű férfi-szabó.

TOPLAK JÁNOS vegyőskereskedése, mesz- és cement-raktára és cementárija kőzetes.

HIRXNER SAMU vegyőskereskedő.

GAZDÁG FERENCZ vendéglője a „Gispikósz” Hosszúfaluban.

SCHWARCZ ARNOLD téglaágyáros.

MAKULATURA-PAPIR

métermázsánként 20 koronáért kapható

BALKÁNYI ERNŐ könyvkereskedésében Alsólendván.

Fr. Kaiser-féle
Bregenz vorarlbergi köhögés elleni cukorkák.
kaphatók allírott gyógyszerárban. Ki ezen köhögés elleni cukorkákat figyelembe nem veszi; vétezik saját egészségé ellen. — Kaiser-féle „Mell-Caramella” cukorkák fenyővel, orvosiilag kipróbált és ajánlott ezen a köhögés, hurut és gégekedtség ellen. 4512 db-ot közömbözönnyitvánokkal igazolja ezen szer hatátságságát ezen kitértő gyógyhatású cukorkáknak csomagja 20 fillér.
Kapható: Füss F. Nándor győgy-szerárban Alsólendván.

Képes levelező-lapok
a legnagyobb választékban kaphatók
Balkányi Ernő könyv- és papírkereskedésében

Ajánlható czégek Alsólendván.

- (Elofizetők ingyenes hirdetés-rovata.)
- WORTMAN BENŐ rőfos és divatkereskedő.
  - FARAGO ISTVAN fodrász.
  - HORVÁTH LAJOS fodrász. Illatszerek raktára.
  - BÁDER HERMAN cipész.
  - SCHWARCZ KAROLY bőrkereskedő.
  - TÓROK SÁNDOR cipész és bőrkereskedő.
  - KRAJCSICS ISTVAN vendéglős.
  - ÁG ISTVAN vendéglős, Hosszúfalua.
  - MAYER ÖDÖN órász és ékszerész. Nagy raktár china-ézüst árukban.
  - WALTERSDORFER HENRIK meszáros és herkoosi-tulajdonos.
  - BECK MIKSA sütődeje.
  - POLLAK LAZAR nagykereskedő.
  - HEGEDICS ISTVAN eszmadia.
  - FERENCZY JOZSEF vendéglős.
  - NEUBAUER ANDRÁS Korona vendéglős.
  - BLAU SÁNDOR vasuti vendéglős.
  - REYESZ SAMU központi kávéos.
  - Özv. TUSKE FERENCZNE vendéglős.
  - MANDELBAUM MOR rőfos és divatári kereskedő.

CLAYTON & SHUTTLEWORTH LTD
Budapest, Váci-körút 68.
Ittal a legutáynosabb árak mellett ajánlatokat:
Locomobil és gőzcseplőgépek,
szalmakaszalók, járgány-cseplőgépek, löhere cseplők, tisztító-rosták, konkolyozók, kaszáló és aratógépek, szénagyűjtők, boronák, sorvetőgépek, Planet jr. kapuk, szecskavágók, repavágók, kukorica-morzsolók, daráló, oriomalmok, egytelmes acél-ékek, 2. és 3-vasú ékek és minden egyéb gazdasági gépek.

KEIL-LAKK

legkiténőbb mázoló-szer puha padló számára.

KEIL-féle viasz-kenőcs kemény padló számára.
KEIL-féle fehér „Glasur”-fénymáz 90 fillér.
KEIL-féle arany-fénymáz képkereteknek 40 fill.
KEIL-féle szalmakalap-festék minden színben.

Mindenkor kaphatók:
Arnstein Benő (Graner Testvérek utóda) cégnél Alsólendván.